

ÁRSINS HOYMA

[VIÐ DENTI Á KONSERTIRNAR VIÐ HØGNA, AVE, ÓLAVI JACOBSEN OG KÁRA P. Í SYÐRA PARTI AV SJÚRDARGØTU Í NORÐRAGØTU]

Meinhard Jensen

Um nátturðatið allahalgannadag komu Petur Pólson og Benjamin Petersen inn á gólvið. Teir høvdu eina løtu millum venjingarnar og fyrstu konsertirnar. Teir skuldu spæla beint omanfyri hjá okkum. Hetta var akkurát fyri, at teir vóru her áðrenn show-time, tí at tað undirstrikaði tað heimliga ella grannalagsliga við konsertunum. Her vakna gamla húsagongdin og roykstovuframførsurnar í nýggjum líki.

Tað var ikki gamalt, at tað var konsert í Norðragøtu. Minnst einaferð, at Feslie spældu á hondbóltspeleni, niðri í oyruni, beint norðan fyri fiskavirkið. Tá æt tað Harenga og var bara ein lon. Undir norðurvegginum lógu tunnur frá sildartíðini stáplaðar og høvdu fingið nýggja funktión sum áskoðarapláss hjá hond-bóltspeleni.

Hvat ið ellars hevur verið av liveframførslum her í bygdini, veit onkur annar betur enn eg, men nógv hevur tað ikki verið. Tónleikur hevur altíð verið í bygdini, og Føroya elsta sálmavers er helst yrkt í gomlu Norðragøtu. Annars var tað kirkjan og stovurnar.

Eg veit ikki, nær fyrstu ljóðførini eru komin til bygðina, men fleiri hús høvdu radio tíðliga í tíðini; langt áðrenn føroyingar fóru at senda radio, og eisini áðrenn bygðirnar finga elektrisitet. Omma segði ofta frá einari hending mitt undir krígunum, tá hon undir myrkaleggingini – tað var mánalýsi – stóð í stovuni og streyk og hevði eingilskmannin frá. Vindeygad var á gloppi, og tað stóð ein hermaður undir húsaveggnum og roykti og hugdi at mánanum og lurtaði eftir tónleiki. Í fjør var hoymakonsert heima hjá ommu, har franska konsulát-ið nú heldur til.

INTENSUR, MEN AVSLAPPAÐUR

Heimakonsertir verða hildnar úti í verð, men Hoyma-konseptið sum grannalagsfestivalur er nýhugsan. Í ár vóru tað tiggju bólkur og tiggju hús. Allir bólkarnir spældu tvær konsertir, eina í hvørjari bygð. Fimm hús í Norðragøtu og fimm í Syðrugøtu. Húsini í Syðrugøtu standa øll niðri í bygdini, og tey í Norðragøtu eru á næstovasta vegi, sum kallast Sjúrdargøta. Tað munnu hava verið 40-80 til hvørja framførslu. Í summum húsum er rúmligari enn aðrastaðni. Ein segði, at tað hevði

onkur fremmandur sitið á knænum hjá sær eina heila konsert í Syðrugøtu.

Tá Høgni og Benjamin fóru inn í útsynningskrókin í stovuni hjá Kristbjørg og Sunvardi at spæla, hvarv tað gerandisliga. Tað eitur Hoyma, og tað er heima hjá fólki, og man gongur millum húsa, og blíðskapurin er sum til rundar føðingardagar og brúðleyp. Heimligt, ja, men ikki gerandisligt. Huglagið er serligt og kann illa samanberast við nakað. Tónleikararnir eru nær, og tað er eingin tøkni.

Skráin skuldi haldast, og tí var man bangin fyri, at Høgni og Benjamin fóru at forpurra tað, tá teir vóru nakrar minuttir ov seinir, men Høgni segði bara, at tað mundi fara at ganga. Og so vóru vit ikki bangin. Hann er intensur, men avslappaður. Okkurt kendi man frá fyrr, men hann hevur nýtt úti, og fleiri av hansara nýggju sangum eru millum hansara bestu. Høgni er lórvíkingur,

men er, nú hann er farin um fyrsta ungdómin, blivin norðragøtumaður, og tað dugdi hann væl at flætta inn í framførsluna: tiltakið eitur Hoyma, og nú hann býr á Sjúrdargøtu, var konsertin so gott sum heima við hús. Hann hevur nakað av tí sama sum Petur; góðar sangir, sum fara beint inn, samstundis sum teir krevja sítt. Tað eru nógvar nuansur, og hann ger nóg ymisk ting í einum sangi.

Forsangarar hava ofta gott av at hava onkran hjá sær, sum strammar tingini upp og leggur ein góðan botn og bindur tingini saman og gevur mótsæl og mótvekt. Benjamin er ein av teimum í Føroyum – og tað er Høgni eisini – sum bæði ganga í front og standa, ella sita, á baksetrinum. Benjamin riggar væl saman við bæði Høgna og Peturi. Hetta kvøldið spældi hann elektriskan gittara hjá Høgna, meðan Høgni spældi kassagittara, og Benjamin spældi banju í Ave, bæði tá